اردو، پنجابی نعتوں، رباعیوں اور منقبت پر مشتمل خوبصورت کلام

حسنِ کامل صلی اللہ علیہ وسلم

پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز
۱۱- گنج بخش روڈ لاہور
042-7313885

نام کتاب ——— حسنِ کامل ﷺ

شاعر ——— پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

تعداد صفحات ——— 128

بار دوم ——— اپریل 2005ء

کمپوزنگ ——— ورڈز میکر

مطبع ——— اشتیاق اے مشتاق پرنٹرز لاہور

ناشر ——— نوریہ رضویہ پبلی کیشنز لاہور

کمپیوٹر کوڈ ——— 1N-98

قیمت ——— Rs 70

ملنے کے پتے

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز

11 گنج بخش روڈ لاہور فون: 7313885

مکتبہ نوریہ رضویہ

گلبرگ اے فیصل آباد فون: 626046

مَولَایَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا أَبَدًا
عَلٰی حَبِیْبِکَ خَیْرِ الْخَلْقِ کُلِّھِمِ
مُحَمَّدٌ سَیِّدُ الْکَوْنَیْنِ وَالثَّقَلَیْنِ
وَالْفَرِیْقَیْنِ مِنْ عُرْبٍ وَّمِنْ عَجَمِ

صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ وبارک وسلم

فہرست

حمد باری تعالیٰ

نہیں ممکن ہو لفظوں میں بیاں تیری ثناء مولا
کہ تیری شان ہے فہم فراست سے ورا مولا

تری عظمت کے گاتے ہیں یہ پربت روز و شب نغمے
تری مدحت میں ہیں رطب اللساں ارض و سما مولا

ترے محبوب کی اُمت پہ ہیں مشکل تیری گھڑیاں
کرم کر ہر قدم پہ ہے نئی کرب و بلا مولا

تو ہی معبود بھی موجود بھی مقصود بھی سارے زمانے کا
تو ہی خالق تو ہی مالک تو ہی رازق ہے یا مولا

تری لاریب ہستی پر شبہ ہو ہی نہیں سکتا
گواہ تیرے جب ٹھہرے محمدؐ مصطفےٰ مولا

ترا ہی نام لینے سے بنی بگڑی ہے ناصرؔ کی
ہے تو ہی مستقل حاجت روا مشکل کشا مولا

نعت شریف

جو کجھ آپ دے سینے وچ اے — اوہ لوح دے آئینے وچ اے
جتنے وی کوئی عاشق مردا! — ہندا دفن مدینے وچ اے
اِکو ای تے رحمتِ عالم — سچا لعل خزینے وچ اے
ڈُبے کیویں سفینہ میرا — خود لج پال سفینے وچ اے
خوشبوواں دا کوئی خزانہ — آپ دے پاک پسینے وچ اے
جو چڑھیا حسنین دے بیڑے — اوہ محفوظ سفینے وچ اے
آپ دا اِسم گرامی وَسدا — دھڑکن دے سازینے وچ اے

میں جتھے وی ہوواں ناصرؔ
میری سوچ مدینے وچ اے

نعت شریف

سب جشن مناون آئے ایہہ دیوانے سرکار دے
دِل تے دولت کیہ اے سجنوں ایہہ جاناں وی وار دے

جس دم آیا کملی والا ہو یا نور اُجالا
ہر کوئی مقصد پا گیا اپنا کیہ ادنیٰ کیہ اعلیٰ
آجاون اوہ محفل اندر جو پیاسے دیدار دے

جس ویلے تشریف لیایا کل عالم دا والی
دِھیاں نوں وی عزتاں ملیاں بھر گئے کاسے خالی
قدسی آئے کرن نظارے فلکاں توں سرکار دے

جنت وچوں حوراں آئیاں اَج تے بنھ قطاراں
اپنے رنگ خزاواں بدلے لڈیاں پان بہاراں
آمنہ پاک دے گھر وچ ویکھو جلوے چمکاں مار دے

دائی حلیمہ دی اسواری پائلاں پاندی جاوے
جتھے رکھے قدم اوہ اپنا سکے ہوون ساوے
ہر طرفوں پئے بُلے آون جنت دی گلزار دے

ایویں تے نہیں گیت سناندا اوہدے کل زمانہ
ہے لج پال ازل توں ناصرؔ حسن حسین دا نانا
رُتبے کون سنا سکدا اے دو جگ دے مختار دے

نعت شریف

آپ کی شان کریمی کا کنارا ہی نہیں
آپ سے بڑھ کے کوئی اللہ کو پیارا ہی نہیں

اَب بھی جبریل یہی کہتے نظر آتے ہیں
آپ سا کوئی حسیں اور ستارا نہیں

دیکھ قرآن میں کیا کیا اُنھیں القاب دیئے
نام لے کر تو خدا نے بھی پکارا ہی نہیں

جس طرف آپ گئے قرآن بھی پیچھے آیا
یوں کسی اور پہ قرآں کو اُتارا ہی نہیں

دیکھا خالق کو مگر بہکی نظر بھی نہ تری
کون دیکھے یوں کسی آنکھ کو یارا ہی نہیں

یہ حقیقت ہے کہ ناصؔر میرے جیسوں کو
جز مدینے کے کہیں اور گزارا ہی نہیں

نعت شریف

کاش میں اُن کی گزر گاہ کا ذرّہ ہوتا
جب گزرتے تو کبھی نعلین سے لپٹا ہوتا

شہر طیبہ کا خدا مجھ کو بناتا باسی
تیرے قدمین شریفین میں بیٹھا ہوتا

نعت کہنے کا مزا لیتا میں حساں کی طرح
میں نے اے کاش تمہیں آنکھ سے دیکھا ہوتا

تو لگاتا نہ کبھی فتوے یوں دیوانوں پر
تو نے جالی کو جو اِک بار ہی چوما ہوتا

تیرے ہوتے جو جنم لیتا مدینے والے
تیرے حسنین کریمین سے کھیلا ہوتا

جیتے جی ملتیں مجھے جنت کی نویدیں ناصر
دور میں نے بھی اگر آپ کا دیکھا ہوتا

نعت شریف

میرے آقا میرے مولا دی صورت کیسی ہووے گی
جو دُشمن دا وی دُشمن نہیں محبت کیسے ہووے گی

عمرؓ تے مرتضیٰؓ آئے جہنوں ویکھن قرن اندر
جے ایہہ رُتبہ اے دُوری دا تے قربت کیسی ہووے گی

ہنیرے کالیاں راتاں تے تنہائیاں نے کیہ کہناں
جہدے وچ مصطفےٰ آئے اوہ تربت کیسی ہووے گی

جواں دی اَن چھنی روٹی تے دو ویلے گزارا اے
شہنشہ دی جے ایہہ شان ایں حکومت کیسی ہووے گی

جہدے ہر اِک گدا دے لئی اِرم وچ باغ مہکے نے
جتھے آقا نے رہنا ایں اوہ جنت کیسی ہووے گی

جھدی عظمت دیاں دتیاں گواہیاں آپ خالق نے
نبی دی پاک اُس بیوی دی سیرت کیسی ہووے گی

ہزاراں سامنے ڈٹیا سی اِک کرب و بلا اندر
نبی دے اُس نواسے دی شہادت کیسی ہووے گی

عبادت بن گئی جھدی ادا سارے غلاماں لئی
نبی ایسا اے جے ناصر نبوت کیسی ہووے گی

نعت شریف

طوفاں دِیاں گلاں نہ کنارے دِیاں گلاں
کردے رہو آقا دے سہارے دِیاں گلاں

سرکار بلا لیندے نے اُس منگتے نوں فوراً
کردا اے جو آقا دے دوارے دِیاں گلاں

کردے نے ہنیرے تے سویرے دونویں رَل کے
اُس زلف معبر دے ہلارے دیاں گلاں

اوہ چہرہ لوے دیکھ جے کوئی فیر نہیں کردا
خورشید دیاں چن دیاں تارے دِیاں گلاں

اللہ نوں مناؤنا ایں تے پھر آقا نوں منا توں
من دا اے خدا پاک پیارے دیاں گلاں

جس دن توں میں ویکھ آیاں واں طیبہ دی گلی نوں
ہر شعر مزا کردا نظارے دیاں گلاں

آقا دیاں نعتاں دا صلہ ملیا اے ناصر
بھل گئیاں نے رانجھے تے ہزارے دیاں گلاں

نعت شریف

اِک گدا میں نہیں اُس گلی دا ہے گدا سب خدائی نبی دی
کوئی ہے جس دے لب تے نہ ہووے اوکھے ویلے دوہائی نبی دی
اوہدے گھر وچ نہیں رہندے ہنیرے اوتھے رہندے ہمشہ سویرے
رب نے اوہدے مقدر سجائے جہنے محفل سجائی نبی دی
ہون افلاک یا عَرشِ اعلیٰ سب دا وارث مرا کملی والا
عرشاں فرشاں تے محشر دے تیکر رب حکومت بنائی نبی دی
فیض پایا اے نبیاں تے ولیاں کھڑیاں نعلین نوں چم کے کلیاں
چن سورج ستارے وی چمکے منگ کے روشنائی نبی دی
میری سجناں پسند جے توں پچھنائیں پھر توں سن لے اے ایہہ مینوں پسنداے
دے کے ہر چیز تے منگ لواں میں رب دے کولوں گدائی نبی دی
دِن قیامت دے نبیاں نے کہنا ساری مخلوق نوں غیری غیری
اُس دیہاڑے خدا تیک ہونی سونہہ خدا دی رسائی نبی دی
مصطفےٰ دے غلاماں دا ناصؔر اُس گلی توں وچھڑنا ای موت اے
خشک کھجیاں دے ویکھے تنے وی جھل نہیں سکدے جدائی نبی دی

نعت شریف

دساں تینوں بیلیا میں شان کی مدینے دی
زندگی مدینے دی تے موت وی مدینے دی
سوہنے کولوں دُور ہن پل وی نہیں لنگدا
ایہو ای دُعا اے ہور کجھ وی نہیں منگدا
ہر سال ہوندی رہوے حاضری مدینے دی
آقا دے دوارے دی سوالی کائنات اے
اِک واری جہنے وی گزاری اوتھے رات اے
اوہنوں کدوں بھلنی ایں روشنی مدینے دی
جدوں وی مدینے ولوں حاجی کوئی آندا اے
دل اوہدے پیراں وچ وِچھ وِچھ جاندا اے
پچھدا اے اوہدے کولوں ڈائری مدینے دی
غیراں دے دوارے تے ٹھکانے چھوڑ دِتے نے
ناصرؔ ہن لکھنے میں گانے چھوڑ دِتے نے
ہن کیتی رکھنی ایں شاعری مدینے دی

نعت شریف

ہن اپنی بدل چال مدینے دی گلی اے
رو رو کے سنا حال مدینے دی گلی اے

اَج خالی کسے چیز توں وی پلہ نہ سمجھیں
خودنوں توں کسے موڑ تے وی کلا نہ سمجھیں

سوہنا اے تیرے نال مدینے دی گلی اے
اُس شہر دا ہر ذرّہ نظر آوے نگینہ

کیا بات مدینے دی مدینہ ایں مدینہ
لج پالاں دی لج پال مدینے دی گلی اے

11/1/06

شاہی دا طلب گار نہ دولت دا پجاری
جنت وی ہے اُس شخص توں خود صدقے تے واری
ویکھی جہنے ہر سال مدینے دی گلی اے

مٹنا نہیں سوا اِس دے جدائیاں دیاں داغاں
اکھیاں وچ کر لے ذرا ہنجواں تھیں چراغاں
بس دیوے ایہو بال مدینے دی گلی اے

دنیا تے جھدی سن دا کوئی بات نہ ہووے
جس بندے دی ناصؔر کوئی اوقات نہ ہووے
چھڈ دی اے اوہنوں پال مدینے دی گلی اے

نعت شریف

طوفان وچ کنارا دنیا تے ہور کون ایں
اللہ نوں سب توں پیارا دنیا تے ہور کون ایں
سرکار نوں پکارو جس وقت کشتی ڈولے
آقا دا نام نامی بند مشکلاں دے کھولے
جھدے یار ناں دا نعرہ بن جاوے غم دا چارا
دنیا تے ہور کون ایں...............................
کدی ویکھو رب دے گھر چوں بتاں نوں توڑ دیوے
چاہوے تے ڈبا سورج فی الفور موڑ دیوے
چن کر کے پارا پارا اوہنوں جوڑے جو دوبارا
دنیا تے ہور کون ایں...............................
جھنوں حلیمہ تیری غربت تے ترس آیا
تیرے گھر نوں آ کے جھنے باغِ اِرم بنایا
رتبے اِچ سب توں بھارا جو دوسخا دا دھارا
دنیا تے ہور کون ایں...............................

چمڑے دا جس دا بستر ہتھ نال کپڑے سیوے
خود تاجدار ہو کے بھکھیاں دا سائیں تھیوے
خالق دے جلو یاندا اوہدے بناں نظارا......!
دنیا تے ہور کون ایں......................
ناصرؔ کدی نہیں رہندا کشکول میرا خالی
اللہ دا شکر اے میں آں سرکار دا سوالی
جہدا ہے سخی دوارا اوہدے باجھ نوری تارا
دنیا تے ہور کون ایں......................

نعت شریف

آپ کا دربار ہے اُونچا نہ بول　　یہ بڑی سرکار ہے اُونچا نہ بول
عشق کی دنیا میں اہلِ عشق کا　　ہاں یہی معیار ہے اُونچا نہ بول
آپ ہیں آرام فرما اِس جگہ　　آپ سے گر پیار ہے اُونچا نہ بول
جانتے ہیں وہ ترے اندر کی بات　　بولنا بیکار ہے اُونچا نہ بول
عشق میں چلتے ہیں سارے سلسلے　　جیت ہے یا ہار ہے اُونچا نہ بول
چیخنا اور وہ بھی بزمِ یار میں　　یہ کہاں کا پیار ہے اُونچا نہ بول
سانس بھی آہستہ لے اِس شہر میں　　عشق کی تکرار ہے اُونچا نہ بول
کاٹ کر رکھ دے نہ فصلِ بندگی　　یہ زباں تلوار ہے اُونچا نہ بول

کوچۂ سرکار ہے ناصؔر یہاں
تجھ کو چپ درکار ہے اُونچا نہ بول

نعت شریف

ہم بیکسوں کی کرنے کو اِمداد آ گیا
میلاد کر لو صاحبِ میلاد آگیا
اولادے لے کے جائے گا صدقہ حضور کا
محفل میں جو بھی آج بے اولاد آ گیا
مشکل نے گھیرا جس گھڑی آنکھوں کے سامنے
آیا مدینہ تو کبھی بغداد آ گیا
آنسو نکل کے چل پڑے شہرِ حبیب کو
روضہ مجھے حضور کا جب یاد آ گیا
ہو گی اُسے نہ پھر کبھی کوئی خوشی نصیب
جو محفلِ رُسول سے ناشاد آ گیا
ناصؔر درِ رُسول سے خالی نہیں گیا
کرتا ہوا جو اُونٹ بھی فریاد آ گیا

نعت شریف

مصطفٰے مجتبٰے میرا سوہنا نبی
دلبر و دل رُبا میرا سوہنا نبی

عشق دی ابتداء ہوئی جہدی ذات توں
حسن دی انتہا میرا سوہنا نبی

پھر توں سمجھیں خدا نے وی ہاں کرلئی
جس گھڑی من گیا میرا سوہنا نبی

میں برے توں برا میں خطا ای خطا
ہے عطا ای عطا میرا سوہنا نبی

عیسٰی دیندے گئے جہدیاں خوشخبریاں
انبیاء دی دُعا میرا سوہنا نبی

پھر کسے پھل دی وی ناں ضرورت رہی
اِس طرح مہکیا میرا سوہنا نبی

اُچے ہو گئے یتیماں دے سر اِس لئی
دے گیا حوصلہ میرا سوہنا نبی

جہدے در توں حسیناں اداواں لئیاں
ہر حسیں توں جدا میرا سوہنا نبی

فرش توں پا کے ٹریا لباس بشر
عرش تے چمکیا میرا سوہنا نبی

تختاں تاجاں تے ناصؔر میں تھکدا ای نہیں
جے بنا لے گدا میرا سوہنا نبی

نعت شریف

آیا نبی دا دُولارا چمک پیا جگ سارا
ہر کوئی اُس دے نوروں بنیاں چن ہووے یا تارا
پیا کعبہ کردا مجرا اے جھدے آمنہ پاک دا حجرہ اے
شیطاناں دا دُنیا اُتوں ہو یا ختم اِجارا
کسے منگتے ہن نہیں تھڑنا اوہدے آکھے سورج مڑنا
اوہ آیا اے جھنے کرنا چن نوں پارا پارا
اَج مل گیا چین یتیماں نوں اوہ لبھ گیا لعل حلیماں نوں
جیہڑے لعل دا محشر تیکر رہنا ایں چمکارا
جدوں سوہنا جگ تے آیا اے کعبے دا بھاگ جگایا اے
ٹکڑے ٹکڑے ہر بت کیتا کر کے فقط اِشارا
جیہڑے محفل دے وچ آئے نے ایہہ خود سرکار بلائے نے
پیارا پاک نبی دا لگدا رب توں بڑا پیارا
ڈٹھا جو صدیق اکبر نے ڈٹھا جیہڑا مولا حیدر نے
ناصرؔ شاہ اَج ویکھن آئے عاشق اوہو نظارا......

نعت شریف

اسیں منگتے ترے دربار دے
منگتیاں نوں دِیدار دے
اپنی قیمت آپے دسدا- ہر موسم وی کھڑ کھڑ ہسدا
جدوں آقا زلف سنواوا دے..........
اوتھے جھکدی سب دی دھون ایں کوئی سلطان سکندر کون ایں
اوتھے دم نہیں ملائک مار دے..........
اُچے محل دکاناں وتے- تکدے نہیں غلماناں وتے
جیہڑے کُھڑے تیرے پیار دے..........
رب کرے بن جایئے کمی- محشر تک کھلایئے کمی
تیری آل ترے پروار دے..............
منکر سن کے جل جاندے نے- اُٹھے طوفاں ٹل جاندے نے
جدوں نعرہ حیدری مار دے..........
ناصؔر جیئے دلگیر ہزاراں- پیر فقیر وزیر ہزاراں
سب گولے نے سرکار دے...........

نعت شریف

ویکھیں سجناں ڈولیں ناں　　شان حضور دی تولیں ناں
چھڈ کے بوہا سوہنے دا　　اپنی جان نوں رولیں ناں
لکھ پیا غیر کوئی کھڑ کاوے　　دل دا بوہا کھولیں ناں
منگے جان تے دے دیویں　　مر جاویں پیر بولیں ناں
موتیاں ورگے ایہہ اتھرو　　ڈولیں سہی پر رولیں ناں

اُس دربار اِچ اے ناصرؔ
بول کوڑا بولیں ناں

نعت شریف

یوں غلاموں صدا کیجیے   مصطفےٰ مصطفےٰ کیجیے

اُن کے آنے کے لمحات ہیں   حاضری کی دُعا کیجیے

یہ زمانہ ہے پھر آپ کا   مصطفیٰ سے وفا کیجیے

اِن غلاموں کو دِیدار کی   بھیک آقا عطا کیجیے

مانتا ہے خدا آپ کی   آپ سے التجاء کیجیے

پڑھ کے ناصؔر درُود آپ پر
ہر مرض کی دوا کیجیے

نعت شریف

ہمسر میرے حضور کا آیا کوئی نہیں
چشمِ جہاں نے آپ سا دیکھا کوئی نہیں

جس مرتبے پہ آپ کو فائز کیا گیا
اِس مرتبے پہ آج تک پہنچا کوئی نہیں

میرے حضور آپ سے پہلے بھی بعد بھی
سینۂ عرش پاک پہ اُترا کوئی نہیں

محشر کے روز ہر طرف لہرا رہا ہے جو
ہاں وہ بجز حضور کے جھنڈا کوئی نہیں

حسن رُسول پاک سے خیرات جو نہ لی
خورشید ہو کہ چاند ہو چمکا کوئی نہیں

ناصرؔ بڑے وثوق سے کہتا ہوں میں یہ بات
زندہ نہیں ہیں آپ تو زندہ کوئی نہیں

نعت شریف

اُن کی یادوں کے پر سکوں لمحے۔غم زدوں کو قرار دیتے ہیں
صرف کرتے ہو یات تم اپنی وہ تو نسلیں سنوار دیتے ہیں
گر حقیقت شناس ہو لوگو۔ زندگی کی یہی حقیقت ہے
زندگی ہے اُنہیں کو جو اُن کے آستاں پر گزار دیتے ہیں
ناؤ جس وقت ڈگمگاتی ہے اُن کی نسبت ہی کام آتی ہے
خود کنارے پہ تھام کر بازو آ کے طوفاں اُتار دیتے ہیں
اس تمنا پہ صرف زندہ ہیں اور تمنا نہیں کوئی دِل میں
جانے کب۔ وہ خزاں گزیدوں کو پھر نویدِ بہار دیتے ہیں
شمع عشقِ نبی کے پروانے حسن جانِ جہاں کے دِیوانے
مال و اولاد وقت آنے پر اُن کی ہستی پہ وار دیتے ہیں
ایسے جینا بھی خاک جینا ہے اُن کے قدموں سے دُور جو گزرے
روگ اہلِ وفا کو دُوری کے چند گھڑیوں میں مار دیتے ہیں
حاضری کا جنوں جو تڑپائے جب بھی ناصرؔ نہ دِل کو چین آئے
اُن کے ناصرؔ تمام دِیوانے نے جاں کی بازی بھی ہار دیتے ہیں

نعت شریف

کتنا چاروں طرف اندھیرا ہے راہ مشکل ہے دُور جانا ہے
حسنِ سرکار کے اُجالوں سے اِن اندھیروں جگمگانا ہے
سارے نبیوں کے ہیں وہ سرکار بھی سب کے رہبر غریب پرور بھی
پاس اپنے تو اُن کا لنگر ہے ہم فقیروں کا یہ خزانہ ہے
مانا تربت بھی اِک اندھیرا ہے کس کا لیکن وہاں پہ پھیرا ہے
کب اندھیرے وہاں پہ ٹھہریں گے جب حبیبِ خدا نے آنا ہے
اُن کی یادوں میں کھویا رہتا ہوں نعت لکھتا ہوں نعت کہتا ہوں
میرے غم کا بھی مداوا ہے میری بخشش کا بھی بہانہ ہے
میرے آقا نے ہی بنائی ہے ورنہ بنتی تھی بات کب میری
بات اُس کی بگڑ نہیں سکتی جس نے میرے نبی کو مانا ہے
در بدر کی نہ ٹھوکریں کھاؤ شہرِ محبوب کو چلیں آؤ
اُن کے ہو کر جیو زمانے میں جن کا ناصرؔ گدا زمانہ ہے

نعت شریف

گیت گا سرکار دے توں گیت گا سرکار دے
آمنہ دے لعل توں جند جان اپنی وار دے
جو وی منگیا مینوں او ہو بخشیا لج پال نے
رہ گئے ارمان بس ہن دِل دے وچ دِیدار دے
حضرت جبریل توں سی گھیریا حیرانیاں
تک کے سدرہ تے تماشے آپ دی رفتار دے
اوہ کی جانے نور دیاں بارشاں ہندیاں کیویں
ویکھے جہنے نہیں نظارے آپ دے دربار دے
مر کے وی پچھا نہ چھوڑے گی ترا ایہہ زندگی
آپ دے قدماں تے بازی زندگی دی ہار دے
چن سورج آ گئے خیرات منگن نور دی
تک کے جلوے آپ دے رُخسار پر انوار دے
حضرتِ صدیق دی سی گود وچ سر آپ دا
رج کے ناصرؔ کیتے درشن یار نے وچ غار دے

نعت شریف

ہے چنگی یا مندی گزر جانی آخر ہے بہتر کہ ایہنوں سجا کے گزارو
جے چاہندے اوگزرے مثالی حیاتی ایہنوں نانویں آقا دے لا کے گزارو

حیاتی گزارن دا سکھ لو سلیقہ نبی دے غلاماں دا ہے ایہہ طریقہ
جے چاہوندے اوگزرے زمانے توں چنگی درِ مصطفےٰ اُتے جا کے گزارو

اطاعت نبی دی اطاعت خدا دی سند ہے ایہہ جنت دی ٹھنڈی ہوا دی
خدا وی نہ موڑے گا خالی تسانوں ادب مصطفےٰ دا بجا کے گزارو

مدینے وچ ہوندی اوہناندی سلامی جہناں نوں ملی مصطفےٰ دی غلامی
کسے نال ہووے نہ بن دی تے ناں سہی نبی نال اپنی بنا کے گزارو

ایہہ دِن سج گئے نالے راتاں وی سجیاں ہزاراں دِیاں اِنج براتاں وی سجیاں
تسی وی سجانا جے چاہو حیاتی درُوداں تھیں گھر نوں سجا کے گزارو

محرم دی دسویں دی جد رات آئی نبی دے نواسے نے اعلان کیتا
سنو پردے دار ونہیں روون داویلا ایہہ رات اپنے رب نوں منا کے گزارو

کوئی بھاویں منّے تے بھاویں نہ منّے حشر وچ پکارن گے سارے دے سارے
جیویں قبر وچ آکے لج پالی کیتی اونویں آقا پُل توں وی آ کے گزارو

کرو اینا ناصرؔ تے احسان بھراوٗ مری لاش اُتے نہ کوئی وین پاوٗ
کفن توں دفن تیک ہے جتاں ویلا نبی دیاں نعتاں سنا کے گزارو

نعت شریف

اوہ لج پال سوہنا چا لکیاں نبھاوے
میں درداں دی ماری نوں گل نال لاوے

میرے پیر جکڑے میری بد نصیبی
مرے گھر وی لائے نے ڈیرے غریبی
کرم کر کے سوہنا چا پینڈے مکاوے

جدوں دی اے مالا اوہدے نان دی پائی
میری خیر منگدی خدا دی خدائی
جے چاہوے مرے جئے نوں اوہ بھاگ لاوے

جدوں طیبہ ول میں کوئی جاندا ویکھاں
تے سینے دے وچ دل نوں کرلاندا ویکھاں
زیارت بناں چین دِل نوں نہ آوے

اوہدے ناں دا صدقہ مرا دِل آباد اے
مرے گھر دی رونق مدینے دی یاد اے
اوہدی نعت تھیں میرا گھر جگمگاوے

زمانے دی وچ جیہڑا گھر بے مثال اے
اوہ آقا دی آل اے اوہ آقا دی آل اے
خدا سب نوں اُس گھر دا نوکر بناوے

جدوں لگے ٹُٹن مرے ساہ دی مالا
مرے سامنے ہووے محبوب شالا
مری موت ناصر مرے ناز اُٹھاوے

نعت شریف

جیہڑا اِک واری ویکھ کے آوے
مڑ ٹل پیا بے شک لاوے
..................مدینہ نہیں بُھلدا

جیہڑا چم کے مڑیا جالی اے
اوہدی سجنوں خام خیالی اے
اوہنوں کوئی پیا بھلی پاوے
اوہ بھاویں بھلنا چاہوے
..................مدینہ نہیں بُھلدا

ہر عاشق زار نوں پچھ ویکھو
عابد بیمار توں پچھ ویکھو
وچ کربل لٹیا جاوے
بھاویں قیدی وی بن جاوے
..................مدینہ نہیں بُھلدا

ہر عاشق دی مجبوری اے
طیبہ دی دید ضروری اے
جیہڑے دل دے وچ وس جاوے
ساہ آوے یا نہ آوے
..................مدینہ نہیں بُھلدا

جتھے پاک اصحاب داڈیرا اے   جتھے نت جبریل دی پھیرا اے
کوئی دھمکیاں نال ڈراوے   بھاویں لکھ پیا فتوے لاوے
.......................مدینہ نہیں بُھلدا

جہدے وچ جنت دی کیاری اے   جہدی ہر شے پیاری پیاری اے
ایہنوں آکھو سر نہ کھاوے   کوئی منکر نوں سمجھاوے
.......................مدینہ نہیں بُھلدا

جدوں آوے یاد مدینے دی   اگ تیز ہو جاوے سینے دی
لکھ ہنجواں نال بجھاوے   بھاویں ناصر موت آجاوے
.......................مدینہ نہیں بُھلدا

نعت شریف

بی بی آمنہ دے چناں دِل جانیاں..........

اللہ دِتیاں نے تینوں سلطانیاں..........

پھل کلیاں باغات نظارے

فلک تے روشن چن ستارے

تیرے نور دِیاں ہین مہربانیاں......

کیہ گورے نے کیہ نے کالے

جو وی ہو گئے نسبت والے

حوراں اوہناں دیاں ہین دیوانیاں

سوچ جہان توں وکھ وی ہووے

ویکھن والی اکھ وی ہووے

تیرے نور دِیاں ویکھے جولانیاں

چار چکوٹے فرشاں تے وی

فلکاں تے وی عرشاں تے وی

ہین تیریاں حبیب نعت خوانیاں

ہووے صفا یا طور سینا

مروا احد تے شہر مدینہ

رب کہندا ہین میریاں نشانیاں

ناصر شاہ دی کیہ اوقات اے

کیہ لکھ سکدا تیری نعت اے

تیرے پڑھے نے قصیدے نورانیاں

نعت شریف

رحیم بھی ہے کریم بھی ہے جو حق نما ہے وہ مصطفٰے ہے
تمام اُمت کا غم اکیلا جو کھا رہا ہے وہ مصطفٰے ہے
حبیب بھی ہے طبیب بھی ہے وہ جان و دل سے قریب بھی ہے
ہماری سوچوں سے جس کا رُتبہ کہیں وریٰ ہے وہ مصطفٰے ہے
وہ سب سے ارفع وہ سب سے اعلیٰ وہ سب سے اُونچے گھرانے والا
جو اپنی تخلیق میں بھی مخلوق سے جدا ہے وہ مصطفٰے ہے
خدا نے اُس کو بنایا جیسا حسیں کوئی بھی نہ دیکھا ایسا
جفا کے بدلے بھی جس کے ہونٹوں پہ بس دُعا ہے وہ مصطفٰے ہے
حبیب رب غفور بھی ہے وہ فخر آدم وہ نور بھی ہے
جو مظہر شانِ کبریا ہے وہ مصطفٰے ہے وہ مصطفٰے ہے
قسیمِ کوثر ہے ذات جس کی تمام قرآں ہے نعت جس کی
کہ جس پہ ناصرؔ ہے جاں بھی قرباں یہ دِل فدا ہے وہ مصطفٰے ہے

قلندر پاک سیون شریف

شہباز جتی لج پال
پتھراں نوں وی کر چھڈ دا اے لال

کرم دا آیا پہن دو شالا • جم جم وسے سہون والا
بجھے ہوئے دیوے چھڈ دا بال

حسن حسین دی اکھ دا تارا زہرا پاک دا راج دُلارا
کر چھڈ دا اے بھکھیاں نوں خوشحال

سن لے میں تیری دیاں عرضاں چھڈ جاون سب مینوں مرضاں
قبر حشر وچ رہنا میرے نال

ازلاں توں لج پال گھرانہ تیری ذات دا جگ پروانہ
توڑ دے میرے دردغماں دے جال

کھا گیا میرے بخت ہنیرا ناصر شاہ ول پا اِک پھیرا
نہیں کوئی میرا سخیا ہور سوال

نعت شریف

بزم محبوب خدا میں پیار سے ماںگ لو سرکار کو سرکار سے

یاد ہے حرم نبی کے آس پاس لگ کے رونا وہ دِرو دیوار سے

سانحہ سے کم نہیں ہے جا کے پھر لوٹ آنا آپ کے دربار سے

اُس پہ کر دوں زندگی اپنی فدا حال پوچھیں خود وہ جس بیمار سے

کر دیا اخلاق سے کانٹوں کو پھول جو کہ ممکن ہی نہیں تلوار سے

مانگ لو ہے مانگنے میں ہی نجات ہاتھ آئے گا نہ کچھ تکرار سے

میں خدا کے سب خزانے اُن کے پاس

مانگ ناصؔر مانگ تو سرکار سے

نعت شریف

ایہہ ضیا جن دی سارے جہاں تے روشنائی اے
ایہدے وچ پر کدوں آقا دے چہرے جئی صفائی اے

تساڈی نام دا لنگر میں کھا کے جی رہیاں آقا
سوا اِس دے بھلا کیہڑی مرے پلے کمائی اے

غریباندا تساڈے بن کوئی نہیں یا رسول اللہ
دوہائی آپ دے ناں دی دوہائی اے دوہائی اے

کوئی خالی نہ ہن جاوے تساڈی ایس محفل چوں
تساڈے واسطے آقا ایہہ کل مخلوق آئی اے

کوئی بولے جہدی بگڑی بنی نہیں آپ دے درتوں
تُسیں ہن وی بناؤنی ایں جیویں پہلے بنائی اے

تسانوں ایس لئی واجاں ہمیشہ مار دا رہناں
خدا تیکر فقط آقا تساڈی ہی رسائی اے

جدوں بھنوراں دے وچ ڈولی سی کشتی ایس اُمت دی
تساڈی آل نے ڈبن توں ایہہ کشتی بچائی اے

تساڈی ذات نے ککھ نوں وی کیتا لکھ دا ہم پلہ
جدوں وگڑی اے ناصؔر دی تساں قسمت بنائی اے

ہجر

محفل والیو محفل دے وچ کھوہ اکھیاں دے جون دیو
ٹر گیا اے دِلدار اساڈا خون دے اتھرو رون دیو

لالن پیر دی اکھ دا تارا شاہ سردار دا راج دولارا
دے گیا سانوں درد وچھوڑا جگر دے ٹکڑے ہون دیو

دِل تے ہو گیا کملا جھلا محفل وِچ وی لگدا کلا
میری اکھیاں دے نل و سورج نکے بدلو سون دیو

چپکے چپکے دکھڑے پھولو قبر تے وی ناں اُچا بولو
شاہ سردار دے لعل نوں جھیلو نال آرام دے سون دیو

ناصر شاہ نوں بھل گئے ہاسے دیوے دل نوں کون دِلاسے
قلب عباس دے ہجر اِچ مینوں گیت فراق دے گون دیو

نعت شریف

آقا تیرے شہر دے بازاراں دا جواب نہیں
پھلاں دا جواب نہیں بہاراں دا جواب نہیں

ودھ ودھ کر دے سی حملے کفار تے
آفرین تیریاں غلاماں دے ایثار تے
رب کہندا اوہناں اسواراں دا جواب نہیں

قربان صدقے تے وارے وارے ہوندے سی
سامنے کھلو کے جیہڑے جالیاں دے روندے سی
اوہناں دیاں عرضاں پکاراں دا جواب نہیں

آکے تیری ذات دے دوالے گھم لیندے سن
کدی ہتھ پاک کدی جوڑے چم لیندے سن
اوہناں تیرے سجناں تے یاراں دا جواب نہیں

جہناں تیرا ہو کے ساری زندگی گزاری اے
جنہاں تقدیر تیرے بوہے تے سواری اے
ولیاں دے سارے درباراں دا جواب نہیں

چکھیا اے مزا جہناں عشقِ دوامی دا
اللہ نے اِنعام دِتا جنہاں نوں غلامی دا
ناصرؔ اوہناں لکھاں تے ہزاراں دا جواب نہیں

نعت شریف

نت روز ایہو منگنا لکھ وار دُعا کر کے
ناں ماریں کتے مولا سوہنے توں جدا کر کے

جے میرے تڑپنے وچ سرکار نے خوش میرے
بیمار نے کی کرنی مڑ یار دوا کر کے

تیرے دِل دی سمجھدے نے اوہ بولی ہر اِک جھلیا
توہین نہ کر بیٹھیں اُس در تے صدا کر کے

اِس ہجر نے پا چھوڑے تربت وچ کئی چھرے
اِس جگ تے ترا ہجر رہوے لکھ نہ خدا کر کے

میرے لئی دُعا کرنا جدوں جاواں مدینے نوں
جالی نل فر اوتھے لگ جاواں میں ٹھاء کر کے

آقا دی کریمی دی کی پچھدے او گل سجنوں
خیرات عطا کیتی دامن وی عطا کر کے

دِن حشر دے پئے جانی سینے وچ ٹھنڈ ناصر
آقا نے بلاؤنا ایں جدوں مینوں گدا کر کے

نعت شریف

اکھیاں دے اتھرو کہندے نے ہن بن کے پھوہاراں نبی نبی
جدوں سنت ہے اصحابہ دی میں کیوں نہ پکاراں نبی نبی

توں دم دم نال پکا سجناں اِک ایہو جہیا نعرہ لا سجناں
محفل تے رہ گئی اِک پاسے ایہہ کن دیواراں نبی نبی

جدوں کھول پیکر نعت پڑھی سرکار تے جد صلوٰۃ پڑھی
میرے نال سی پڑھیا لگدا سی مسجد دے میناراں نبی نبی

اِس ورد توں کوئی رجدا نہیں ایہہ ورد وظیفہ اَج دا نہیں
آقا دے دور اِچ پڑھیا سی آقا دیاں یاراں نبی نبی

جدوں اقصیٰ وچ سرکار گئے ہو نبیاں نوں دیدار گئے
نبیاں دیاں اُس دم کہہ اُٹھیاں با ادب قطاراں نبی نبی

کئی سن دیاں سن دیاں سڑدے نے کئی قسمت والے پڑھدے نے
دشمن نوں سناون سارن لئی دل کہہ کے ٹھاراں نبی نبی

جد ناصرؔ رُوح کرلاندی اے اکھیاں وچ نیند نہ آندی اے
منہ کر کے شہر مدینے نوں سد کہہ کے ماراں نبی نبی

نعت شریف

سوہنے سدیا مدینے میری عید ہو گئی
جی رمضان دے مہینے میری عید ہو گئی

آئے لکھاں ای سرور جا کے سوہنے دے حضور
آ گئے رون دے قرینے میری عید ہو گئی

اوہدی حاضری دی گانی میں بنا لئی اے نشانی
آ گئے جرماں نوں پسینے میری عید ہو گئی

لیکھاں مارے لشکارے جیویں چمکے ستارے
لبھے درداں دے خزینے میری عید ہو گئی

اوتھے دکھ جدوں کھوے بھل گئے گڈیاں پٹولے
جا کے طیبہ دی زمینے میری عید ہو گئی

ناصر آپ دے دوارے مکے دُکھ جا کے سارے
پار لگ گئے سفینے میری عید ہو گئی

نعت شریف

فرش کی زینت عرش کے تارے

سرورِ عالم راج دولارے

آپ کی سیرت کو اپنائیں ۔ آؤ ہم سب ایک ہو جائیں

ہو جائیں گے وارے نیارے......

حسنِ عمل سے دامن خالی خود ہی کر لی قسمت کالی

ہم ہیں جیتی بازی ہارے.........

آپ کی رحمت سب پر یکساں کیف و کم کے آپ ہیں سلطاں

نوری خاکی نوکر سارے.........

قرآں کا فرمان یہی ہے ہم سب کا ایمان یہی ہے

ہیں بے مثال حضور ہمارے.........

موسیٰ ہوں یا حضرت عیسیٰ ہیں سب آپکی ذات کے شیدا

روشن آپ سے چاند ستارے......

نعت شریف

رکھیاں نے آساں پورے سال دیاں
چٹھیاں نہیں آئیاں لج پال دِیاں
ہن تے جدائیاں وچ ویہڑا کھان اَوندا اے
ادھی راتیں سینے وچ دِل کرلاندا اے
چیکاں جیویں چین کسے بال دِیاں......
ساریاں توں اُچا شاہکار سوہنے رب دا
اللہ دا حبیب غم خوار ماہی سب دا
ریساں نہیں سوہنے دے جمال دِیاں......
جہدا چاہوے اوہدا اُچا نام کر چھڈ دا
نوکراں نوں جگ دا اِمام کر چھڈ دا
سامنے مثالاں نے بلال دیاں......

اکھاں نے مدینے وچ ڈیکھے جو نظارے سی
ڈیرا لگا ہویا جدوں آقا دے دوارے سی
منظر اوہ اجے اکھاں بھال دیاں......
سینے وچ آ کے کوئی تیر چبھ جاندا اے
ایہو سوچ سوچ ہن دِل ڈب جاندا اے
پہنچ گئیاں سئیاں میرے نال دِیاں......
ویکھاں گا میں کدی جا کے نور نور گلیاں
ناصر ہر ویلے دیواں دل نوں تسلیاں
سوہنے نوں خبراں میرے حال دِیاں......

نعت شریف

اِس بے مثال نعت دے دیوان دے بغیر
سمجھے گا کون آپ نوں قرآن دے بغیر

جیکر میرے حضور نہیں زندہ مزار وچ
قائم ہے کیویں سلطنت سلطان دے بغیر

عشقِ رسول دے بناں بندہ اے اِس طرح
بوجہل جیویں مر گیا ایمان دے بغیر

توحید وی قبول نہیں اللہ دی ذات نوں
عشقِ رسول پاک دے اعلان دے بغیر

سوہنے دے منکراں تائیں سوہنے دی شان دا
لگنا پتا نہیں حشر دے میدان دے بغیر

راہے وفا دے راستے ہوندے نہیں طے کدی
حضرت بلال دے سوا سلمان دے بغیر

خیرالوریٰ دے درد دی لذت نہیں سمجھیا
کوئی وی رُومی جئے کسے اِنسان دے بغیر

جس دم بلاںؑ گے اوہ ناصرؔ غلام نوں
سامان پیدا ہون گے سامان دے بغیر

نعت شریف

آنکھیں ہوں اشکبار تو لب پر ثناء رہے
خواجہ کائنات سے یوں رابطہ رہے
بجھتا ہے جو حیات کا یہ چراغ تو بجھے
لیکن لیے عشق کا روشن دِیا رہے
آنکھوں کو اُن کی یاں میں رونا سکھایئے
اِن محفلوں کے ساتھ ساتھ گھر بھی سجا رہے
صورت بھی بے مثال ہے سیرت بھی بے مثال
اِک بار دیکھ لے جو تجھے دیکھتا رہے
آہ وفتاں صوبتیں یہ دردو غم ہیں کہا
پیشِ نظر جو ہر گھڑی کرب و بلا رہے
ہوتے ہیں بند اور تو میری بلا سے ہوں
دروازۂ رسول جو ناصرؔ کھلا رہے

نعت شریف

مکاں توں لا مکاں تیکر حکومت مصطفیٰؐ دی اے،
جتھوں مجرم بری ہوندے عدالت مصطفیٰؐ دی اے

نبی ہووے ولی ہووے عمر ہووے علی ہووے
خدا توں بعد ہر اِک نوں ضرورت مصطفیٰؐ دی اے

خدا نے دو جہاناں دی بنایا آپ نوں رحمت
ہے ایہہ دنیا کہ اوہ دنیا قیادت مصطفیٰؐ دی اے

جفا کوئی کرے جیکر جواب اِچ مسکرا دینا
دعاواں دینیاں سب نوں ایہہ عادت مصطفیٰؐ دی اے

مری اولاد جاں عزت اوہ ہے ہر چیز دا والی
ہے میرے کول جو کجھ وی عنائیت مصطفیٰؐ دی اے

عداوت کملی والے دی جہنم تیک لے جاوے
جے توں جانا ایں جنت نوں تے جنت مصطفیٰ دی اے

میں اِک عاشق توں جد پچھیا جے رب پچھے تے کیہ منگیے
جواب اِچ اوہنے فرمایا زیارت مصطفیٰ دی اے

جے میں اعمال نوں ویکھاں تے ناصرؔ کول کجھ وی نہیں
فقط اُمید بخشش دی محبت مصطفیٰ دی اے

نعت شریف

پکاؤ پلا پر خیالی نہ ہووے۔ اوہ خیرات کیہ جو مثالی نہ ہووے
بھلا اوس محفل دا فیدہ وی کیہ ائے جے راضی دو عالم دا والی نہ ہووے
میں اُس حاجی نوں آکھاں حاجی ادھورا جو چم چم کے آیا اوہ جالی نہ ہووے
ایہہ کجھ لوکاں ایویں ای پایا اے رولا کہ نعتاں نہ ہوون قوالی نہ ہووے
کوئی ڈر نہیں ہووے شاہ کالی صورت عقیدت دی رنگت جے کالی نہ ہووے
اوہ حق بات آکھن توں ڈردا نہیں ہرگز جو ہر کیتلی دی پیالی نہ ہووے
اوہ ہر بوہا منگدا اتے مڑ دی نہیں رجدا جو میرے نبی دا سوالی نہ ہووے
میرے آقا اینہاں کرم کیتی رکھناں محبت توں کوئی سینہ خالی نہ ہووے

نبی پاک دا ناں لویں ناں توں ناصر
جے پلے دروداں دی ڈالی نہ ہووے

نعت شریف

سوہنے نال نیوں لا نیوں لا نیوں لا
سوہنے نال نیوں لا بنے اِک مثال اے

اوہ لج پال پچھدا غریباں دے حال اے
دناواں دا قول اے تے لکھاں دی گل اے

کہ کلراں اِچ رہندی نہ کوئی ساوی وَل اے
اوہو بوٹا دیندا اے مالی نوں پھل اے
تعلق جہدا یار کوئی جڑ دے نال اے

ہے سرمایہ میرا تیری یاد سائیاں
ترا نام لے کے تے میں عزتاں پائیاں
نہ ماں باپ رکھیا نہ بھیناں نہ بھائیاں
جیویں ذات تیری ہے رکھیا خیال اے

جدوں عشق سردار دے پھیریا پایا
مرے دِل دا سونا نگر جگمگایا
میں اِس دَر تے دامن جدوں توں وچھایا
نہ کشکول پھڑیا نہ کیتا سوال اے

ایہہ چن تے ستارے وی دیندے گواہی
فلک تے وی ہے میرے آقا دی شاہی
اوہ مکی اوہ مدنی اوہ خالق دا ماہی
اوہدے باجھوں اِک ساہ وی لینا محال اے

بھلا اِس حقیقت نوں جھٹلاوے کیہڑا
زمانے توں وکھرا اے آقا دا ویہڑا
جیہڑا ساڈے لئی نوح نبی دا ہے بیڑا
محمد دی آل اے محمد دی آل اے

کدی پار ناصر ایہہ لگ جائے سفینہ
عرب ولے جاون دا آوے مہینہ
غلاماں نوں آقا وکھاوے مدینہ
جدائیاں دا لگدا اے اِک پل وی سال اے

نعت شریف

اپنے قدماں وچ بلا لو ہون آساں پوریاں
کر دیو سرکار ہن تے دور ظالم دُوریاں

المدد یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ
ہجر دے طوفان وچ ڈب جاوے گا ترا گدا
ہن مدینے جان توں جے روکیا مجبوریاں

مٹھی وچ بوجہل دے بے جان کنکر بول پئے
سجدے کیتے سی درختاں نالے پتھر بول پئے
ترے دربار دے وچ ہو گئیاں منظوریاں

ودھ دیاں چلیاں سبیلاں جانوروی رج گئے
اے حلیمہ تیرے گھر دے بام و دَر وی سج گئے
تیریاں دو جگ دے اندر ہو گئیاں مشہوریاں

ہوگئی معراج رکھیا سر جدوں اس خاک تے
ہوگئے سب دے گزارے تیرے لنگر پاک تے
لگدے تیرے دردے ٹکڑے سانوں مٹھیاں چوریاں

یا رسول اللہ کہیا تے دِل غماں دا چِر گیا
تیرے ناصر دا مدینے ول اودوں منہ پھر گیا
جس گھڑی مجبور نوں تقدیر اکھاں گھوریاں

نعت شریف

حد کر گئے نے کمال کر گئے نیں
بھکھیاں نوں آ کے مالا مال کر گئے نیں

اَج وی اوہ عاشقاندے سینے وچ رہندے نیں
کون کہندا آقا جی وصال کر گئے نیں

میرے جہیاں گولیاں نوں لبھ گئیاں عزتاں
لج پالی بڑی لج پال کر گئے نیں

کیتیاں کرم دِیاں جہناں اُتے نظراں
اوہناں نوں اویس تے بلال کر گئے نیں

مینوں ہن فون شون چاہیدا نہیں ہیلیو
میرے نال رابطہ بحال کر گئے نیں

میرے جیہا ہووے تے ضرور مینوں دسناں
سوہنیاں دے اُتے اوہ سوال کر گئے نیں

آسے پاسے ویکھنے دی مینوں ہن لوڑ نہیں
بھر پور اکھیاں دا تھال کر گئے نیں

کالیاں کلوٹیاں تے انوار سُٹ کے
اللہ دی سونہہ چن دی مثال گئے نیں

ساڈی وی اوہ ناصرؔ آ کے جھولی بھر دین گے
سعدیہ نوں جیویں خوشحال کر گئے نیں

نعت شریف

طوفاں میں بلا کی شدت ہے اور کشتی بھی طوفان میں ہے
المدد مرے محبوب نبی اِک کھٹکا سا ہر آن میں ہے

سرکار جو آپ کا ہو جائے رب خود اُس کا ہو جاتا ہے
یہ خود قرآن بتاتا ہے یہ صاف لکھا قرآن میں ہے
قرآن اُتارا خالق نے سرکار کے میٹھے لہجے میں

قرآن مبیں کی ہر آیت لا ریب تمہاری شان میں ہے
اِک اہل نظر سے جب پوچھا سرکار کا مسکن بتلاؤ

فرمایا اُس نے اے ناداں وہ ذات تو تیری جان میں ہے
مرقد سے فرشتے چل نکلے یہ باتیں کرتے آپس میں

اِک عشق محمدؐ عربی کا اس عاشق کے سامان میں ہے
جب کرب وبلا میں للکارا شبیر نے دین کے دُشمن کو

اِک شور فلک پر اُٹھا تھا یہ کون کھڑا میدان میں ہے
اے ناصرؔ بخشش کا یہ بات سبب بن جائے گی
انمول خزانہ نعتوں کا موجود ترے دِیوان میں ہے

نعت شریف

خدایا کوئی پیدا سامان کر دے میں ہوواں سویرے سویرے مدینے
میں ہو جاواں بخشش دے لائق یقیناً جے لگ جن دو چار پھیرے مدینے

زمانہ کہوے مینوں طیبہ دا جوگی میں ہاں مصطفےٰ دی زیارت دا روگی
مرا ایتھے کون ایں کوئی وی نہیں میرا کہ لج پال رہندے نے میرے مدینے

مدینے دے وچ پینڈے مک جان سارے مدینے سکوں پاون دکھاں دے مارے
اوتھے نیویں نیویں ای جھکدے نہیں جا کے اُچیرے نہیں رہندے اُچیرے مدینے

میں ہر آون والے توں پچھناواں رو کے توں آیا ایں آقا دے بوہے توں ہو کے
کیویں مصطفےٰ نوں توں عرضاں سنائیاں کیویں وقت گزرے نے تیرے مدینے

مدینے چ رہندی نہیں تیرہ بختی نکل جاندی ساری مقداراں چوں سختی
توں گل روشنی دی سناناں ایں مینوں میں ویکھے چمکدے ہنیرے مدینے

مدینے دی بستی گلاباں دی بستی اوہ ہے سورجاں ماہ تاباں دی بستی
میں ناصر کراں شکر رب جلی دا جو لگ جان میرے وی ڈیرے مدینے

جو لےاوس بو ہے خطاواں نوں جاوے اوہدے نیڑے اوتھے بلا کوئی نہ آوے
کوئی لال مائی دا جمیا نہیں ایسا کہ جو تیرے نوکر نوں گھیرے مدینے

نعت شریف

جو کجھ آپ دی ذات اِچ رکھیا   نہیں پوری کائنات اِچ رکھیا

آپ دی ذات شریف نوں رب نے   انجیل و تورات اِچ رکھیا

یار نوں راتی سدنا ہے سی   چین ایسے لئی رات اِچ رکھیا

دولہا جد محبوب بنایا   نبیاں نوں بارات اِچ رکھیا

شرم شرافت رحمت سب کجھ   رب نے یار دی ذات اِچ رکھیا

غزلاں دے وچ کتھوں لبھنا   چین سکون جو نعت اِچ رکھیا

میری بات نے سن دے سارے   تیری بات نوں بات اِچ رکھیا

شہر مدینہ رب نے ناصرؔ

سُنیاں دی برات اِچ رکھیا

نعت شریف

جہدے دِل دے وچ آقا دا پیار ہندا اے
ایمان دی دولت توں سرشار ہندا اے

عزتاں نے عظمتاں دا سرتاج کیوں نہ ہووے
اُس رات عاشقاں نوں معراج کیوں نہ ہووے
جس رات آقا دا دِیدار ہندا اے

ویران دِل دی دُنیا مڑ شاد شاد رہندی
اُس وقت اِس جہاں دی کوئی شے نہ یاد رہندی
جدوں سامنے آقا دا دربار ہندا اے

میرے حبیب دا جو بندہ نہ ہو کے جیوے
سوہنے دے عشق والا جیہڑا نہ جام پیوے
اوہ دِل قسم رب دی بے کار ہندا اے

جس ویلے آپ چاہوندے لیندے بلا مدینے
لا لیندے نے بلا کے بڑے پیار نال سینے
بھاویں جس طراں وی گنہ گار ہندا اے

اکھ دے بنیریاں تے اتھرو سجا کے بیٹھاں
ناصر میں ایہو آساں عرصے توں لا کے بیٹھاں
کدوں در تے فیر حاضر دُکھیار ہندا اے

نعت شریف

ہوواں نال دوستی بنا کے کدی رکھاں میں
مر جاواں سوہنیا جے غیراں وَل تکاں میں
تیرے باجھوں ہنجواندی ٹٹ دی قطار نہیں
کیہڑے کیہڑے دساں میرے دکھاں دا شمار نہیں
دساں کیویں حال آقا بول وی نہ سکاں میں
کتھے میں کمینہ کتھے ذات تیری سوہنیا
ککھ وی نہیں بات تے اوقات میری سوہنیا
بیٹھاں ہاں لڑا کے بڑی اُچی تھاویں اکھاں میں
ہتھاں نال کیویں میں گنواواں چا خزانے نوں
چھوڑ دیواں کیویں تیرے عالی آستانے نوں
دسو ایہہ جدائی والا زہر کیویں پھکاں میں

دسے ناں مقدراں دا تارا مرے نام دا
ہن بس رہ گیا سہارا تیرے نام دا
اَوّن والے دُکھ اوہدے آسرے تے ڈکاں میں
ناصرؔ ایسا کوئی لج پال کدوں لبھناں
ایسا با کمال سچا لال کدوں لبھناں
لوکاں دیاں بنھاں کیہڑے پلے نال متاں میں

نعت شریف

گرتا سنبھلتا آپ کے کوچے میں آ گیا
نکلا حصارِ دُھوپ سے سائے میں آ گیا

طائف کے ستارے آ گئے منظرِ نگاہ میں
میں جب کسی بھی بات پر غصے میں آ گیا

مجھ سے گناہ گار پر اتنا ہوا کرم
بس میں تو دیکھ دیکھ کر سکتے میں آ گیا

در پہ جھکا جب آپ کے اور پھر یوں لگا
گویا وجودِ آسماں ذرّے میں آ گیا

بخشش مری تلاش میں محشر کے روز تھی
نعت رسول لے کے میں بستے میں آ گیا

خود پیش ہونے کیلئے دربارِ شاہ میں
سب درد ایک اشک کے قطرے میں آ گیا

ہر شخص اُس قدر ہی پہنچا عروج پر
عشق رُسول جس قدر حصے میں آ گیا

ناصؔر کوئے حبیب کو اُٹھا ہی تھا قدم
جنت کا راستہ مرے رستے میں آ گیا

نعت شریف

میں جگنو محبت کے جو لایا تیرے در سے
چوروں کی طرح نکلے اندھیرے میرے گھر سے

لپٹا ہے جو سرکار کے نعلین سے ذرّہ
تشبیہہ نہ دو اُس کو کبھی لعل و گہر سے

اے تاجورو دینا مجھے جھک کے سلامی
آیا ہوں ابھی لوٹ کے طیبہ کے سفر سے

سرکار سے ادنیٰ سی بھی نسبت نہ ہو جس کو
گر جاتا ہے وہ اپنے مقدر کی نظر سے

خوشبوؤں کے لشکر کے پڑاؤ میں ابھی تک
گزرے تھے جو اِک بار وہ جس راہگزر سے

ہوتا نہیں اندر سے ہرا کوئی بھی ہرگز
ہو درد نہ سینے میں اگر آنکھ نہ برسے

طوفان میں جب ذات تمہاری تھی محافظ
پھر میں نے بھنور باندھ لیے اپنی کمر سے

ناصؔر پہ رہا سایہ تیرے لطف و کرم کا
میں نام ترا اوڑھ کے گزرا ہوں جدھر سے

نعت شریف

قطرے سے مرے دامن خالی کو بھر دیا
تو نے سمندروں سے ہے پیالی کو بھر دیا

رکھا قدم حضورؐ نے کس پیار سے کہ پھر
لاکھوں گلوں نے ایک ہی ڈالی کو بھر دیا

تارے ہیں آسمان کی جھولی میں یا کہ پھر
خیرات سے فقیر کی تھالی کو بھر دیا

جالی کی ہو کر رہ گئیں آنکھیں لپٹتے ہی
یوں نور سے حضور نے جالی کو بھر دیا

تل تل سے اہلِ خلد نے چہرے سجا لیئے
جنت کو تو نے فیضِ بلالی سے بھر دیا

ناصرؔ درُود پاک کی خوشبو کے فیض سے
آقا نے میرے سانس کی نالی کو بھر دیا

نعت شریف

کر جو تینوں کنڈ گئے نیں — جتی وانگوں ہنڈ گئے نیں

تیرے در توں چمکن والے — ہر تھاں چانن ونڈ گئے نیں

تیرے نوکر گستاخاں دی — لاوہندے لاوہندے جھنڈ گئے نیں

مشکل پھنڈدی لوکاں تائیں — اوہ مشکل نوں پھنڈ گئے نیں

اوتھوں نہیں تقدیر وی پٹیا — پیر اوہ جتھے منڈ گئے نیں

تیرے ذکر دے پاک حوالے — پا سینے وچ ٹھنڈ گئے نیں

تیرے نعرے منہ وی آقا — کردے مٹھے کھنڈ گئے نیں

تیری شان گھٹا کے جھلے — وڈھ اوہ کیہڑا جنڈ گئے نیں

ناصر کنڈ جہناں نے کیتی

لا اوہ اپنی کنڈ گئے نیں

نعت شریف

نہ مینوں -چہدا حسین کوئی نہ نازاں والے صنم دی لوڑ اے
مدینے والے کریم شاہا تیری عطا تے کرم دی لوڑ اے

مدینے والے دے پاک بوہے تے موت منگی خدا دے کولوں
اِرم عطا کر اوہناں نوں مولا جہناں نوں باغِ اِرم دی لوڑ اے

کدی مدینے چوں مکے جاواں کدی میں مکیوں مدینے آواں
مدینہ درکار میرے دِل نوں تے میرے سرنوں حرم دِی لوڑا اے

نبی دا بن کے غلام گزرے حیاتی پڑھ پڑھ سلام گزرے
جے میرے گھروی آرکھے سوہنا نبی دے سوہنے قدم دی لوڑا اے

مرا وی بن جاوے دِل مدینہ ایہہ لے کے سینے مراں خزینہ
جے پچھے مولا تے میں کہواں گا مدینے والے دے غم دی لوڑ اے

میں جاواں جنت دے ولے سج کے میں تیرے نعلین چماں رج کے
میں خاک بن جاواں تیری راہ دِی نہ مینوں ہڈیاں تے چم دی لوڑ اے

میں اوہ گدا نہیں جو بوہے بوہے اَوازاں لاواں اُٹھا کے کاسہ
میں اوہ فقیر آں کے جہنوں ناصرؔ رُسول اکرم دے دم دی لوڑ اے

نعت شریف

تیرے عشق میں بسر ہو میری ساری زندگانی
میں لحد میں لے کے جاؤں تیرے درد کی نشانی

میرے لب پہ نعت تیری میرے دل میں یاد تیری
میرے مہربان آقا، ہے یہ تیری مہربانی

تجھے رب دو جہاں نے یوں بنا سجا کے بھیجا
نہ زمیں پہ کوئی ہمسر نہ فلک پہ کوئی ثانی

میرے غیب دان آقا تیری عظمتوں پہ قرباں
تو نے جان لیں وہ باتیں جو نہ کہہ سکا زبانی

تیرا چہرۂ منور کوئی دیکھ لے جو آقا
اُسے یاد کیا رہے گی بھلا چاند کی جوانی

تیرے واسطے اُتارے جو خدا نے تیس پارے
یہ خدا کی ہے زبانی تیرے پیار کی کہانی

میری خامشی بھی ناصر ہے زباں مری فغاں کی
میرے اشک کر رہے ہیں میری آج ترجمانی

نعت شریف

نعت میرا ہتھیار نعت میرا ایمان
اے جگ دے سلطان
کر مینوں بھرپور تیرے عشق دا نور
بن جاوے پہچان اے جگ دے سلطان

تارے چن سراج سب تیرے محتاج
میری سب مرضاں دا تیرا کرم علاج
دے دے اپنا پیار رکھ لے میرا مان

تیرا عشق کمال کرے اویس بلال
جو ہو جاون تیرے ہوون مالا مال
گلاں جو گیت تیرے ہو جاندے سلمان

ہویا میلاد تیرا وسیا یتیماں دا گھر
جنت دا باغ بنیا اماں حلیمہ دا گھر
ساڈے جئے کملیاں دے وی سارے خصمانے تینوں

کر دے ناز منگتے تیری لج پالی اُتے
رحمت دی بارش پا دے عشقے دی ڈالی اُتے
عرضاں سنائیاں آ کے تیرے گدا نے تینوں

ناصر جو پہنچے آقا تیرے مدینے اندر
ایہو ارمان رہندا دُکھیئے دے سینے اندر
تیری جا نعت سناواں حج دے بہانے تینوں

نعت شریف

دیکھ لوں کاش میں بھی مدینہ ورنہ جینا بھی جینا نہیں ہے
اَب درِ مصطفیٰ کے علاوہ کیا کروں دِل سنبھلتا نہیں ہے

مانتے ہیں جو اِس گھر کی حرمت جانتے ہیں جو اِس دَر کی عظمت
اُن کے کوچے میں فرطِ ادب سے ان کا دِل بھی دھڑکتا نہیں ہے

ہیں یہ عشق و محبت کی رسمیں اس نگر کی خدا کھائے قسمیں
اشک آتا ہے جنت کو اِس پر یہ کوئی عام کوچہ نہیں ہے

ایسا گل کوئی چمن میں نہیں ہے جو نہ مہکا ہو اُن کی مہک سے
نور سے اُن کے ہو جو نہ روشن کوئی فلک پر ستارا نہیں ہے

سب زبانوں پہ ہے نام کس کا اور اذانوں میں ہے نام کس کا
کون کہتا ہے ہر اِک زمانہ مصطفیٰ کا زمانہ نہیں ہے

جل رہی ہے وہ کشمیر وادی پھر فلسطین محوِ فغاں ہے
ہم غلاموں کا طیبہ کے والی اور کوئی سہارا نہیں ہے

دِل میں ہے جستجو مصطفیٰ کی لب پہ ہے گفتگو مصطفیٰ کی
نعت کو چھوڑ کر اَب تو ناصؔر کچھ قلم میرا لکھتا نہیں ہے

نعت شریف

جے آویں طبیبا اِک واری مل جاوے شفا بیماراں نوں
جو اکھیاں کھول کے رکھیاں نیں پئیاں سکدیاں نیں دِیدار نوں

سب یار تسلیاں دیندے نیں دِلدار سمجھاندے نیں
اوہ اِنشاء اللہ آوے گا ناں ٹکراں مار دیواراں نوں

ترے نام دے نال بلاواں نوں اسیں سوہنیا ٹالی رکھنے آں
تیرا عشق اساڈا اسلحہ ائے اسیں کی کرنا ہتھیاراں نوں

اوہ زندگی وی کیہ زندگی اے جیہڑی گزرے دُور حبیباں توں
دِل چاہوندا اے ہن بن تیرے اگ لا دیاں باغ بہاراں نوں

کوئی دِل وِچ حسرت روندی اے میرے اندر بارش ہوندی اے
تیری دید بناں اے محبوبا درکار نہیں کجھ لاچاراں نوں

اسیں دَر دَر رُلدے رل جاندے اسیں راہ منزل دا بھل جاندے
جے گل ناں لاوندوں لج پالا بےکاراں او گنہاراں نوں

اسیں ناصرؔ رولا پاندے نہیں ہر اِک نوں حال سناندے نہیں
ایمان ہے ساڈا اِس گل تے معلوم ہے سب سرکاراں نوں

نعت شریف

دُرُوداں دی مہکار ساہواں دے وچ اے
چھپی کامیابی دُعاواں دے وچ اے

اوہ آقا دے نوکر نوں اَکھ گھور ویکھن
ایہہ جرأت کدوں کوئی بلاواں دے وچ اے

کسے ہور بوہے تے جاندے نہیں ہرگز
ایہہ غیرت نبی دے گداواں دے وچ اے

ایہہ آئیاں نے شاید مدینے چوں ہو کے
ادب دا قرینہ ہواواں دے وچ اے

مرے مصطفٰے پہنچ گئے لامکاں تے
اجے تیک گورا خلاواں دے وچ اے

جدوں تلے اعمال فِر بات کھلی
وزن سارا تیریاں عطاواں دے وچ اے

کرم اُتے تیری نظر کیوں نہیں پیندی
تیرا زہن پھسیا سزاواں دے وچ اے

اسانوں تے لگدے نے اوہ نام سوہنے
ترا نام وی جہناں ناواں دے وچ اے

فرشتے اوہدے ہوَن نیڑے نہ ناصؔر
مدینے دِیاں جو فضاواں دے وچ اے

نعت شریف

جے پیار ہووے دِل وچ تصویر ضروری نہیں
جو عشق پڑھا دیوے تحریر ضروری نہیں

جس خواب دے وچ آوے محبوب نظر تینوں
اُس خواب نوں حق سمجھیں تعبیر ضروری نہیں

ماہی دیاں زلفاں دے جیہڑے قیدی بن جاندے
اوہناں لئی لوہے دی زنجیر ضروری نہیں

فرمان سجن دا اے قانون محبت دا
عاشق لئی کوئی دُوجی تحریر ضروری نہیں

دِلدار جے اکھ بدلے مر جاندے نے دِل والے
نظراں دیاں کٹھیاں لئی شمشیر ضروری نہیں

اخلاق دی دولت نوں ہتھیار بنا اپنا
سرداریاں لئی جھلیا جاگیر ضروری نہیں

شکلاں وچ کیہ رکھیا ذاتاں وچ کیہ رکھیا
اِس عشق اِچ کوئی رانجھا کوئی ہیر ضروری نہیں

ماہی دی نظر پڑھ کے مضمون سمجھ جا توں
اِس محفل وچ ناصرؔ تقریر ضروری نہیں

نعت شریف

میرے مولا کی قدرت کی حد ہی نہیں
مصطفےٰ کی رسالت کی حد ہی نہیں

جن کے قدموں سے پتھر لچکنے لگے
کتنے بے نور لمحے چمکنے لگے
بادِ سر سر میں غنچے مہکنے لگے
پھر فضاؤں میں پنچھی چہکنے لگے
زمزمہ دِل کی دھڑکن پہ جاری ہوا
جلوۂ جانِ رحمت کی حد ہی نہیں

پھیلتی ہی گئی تا نظر روشنی
آ گئی پھر چمن در چمن تازگی
مسکرانے لگی پھر نئی زندگی

دوستی میں بدلنے لگی دشمنی
آج تشریف لائے ہیں خیر الوریٰ
شانِ یوم ولادت کی حد ہی نہیں

تند موجوں میں کشتی کو ساحل ملا
ایسا راہبر ملا ایسا کامل ملا
ہر کوئی دین فطرت پہ مائل ملا
ہو گیا وہ غنی جو بھی سائل ملا
سب پہ اُس کا کرم سب پہ اُس کی عطا
اس کرم اِس سخاوت کی حد ہی نہیں

خالقِ بزمِ اَرض وسماء ایک ہے
نغمہ لاَ الٰہ کی صدا ایک ہے
ایک ہے ایک کا سلسلہ ایک ہے
ہر جگہ ہے مگر وہ خدا ایک ہے
ہاں وہ دریا بہ دریا وہی یم بہ یم
اُسکی وحدت میں کثرت کی حد ہی نہیں

جس کی خوشبو سے موسم معطر ہوئے
جسکے جلووں سے ذرّے منور ہوئے
جس کے دَر کے گدا سب سکندر ہوئے
شاہ جیلاں ہوئے پیر کلیر ہوئے
جس کے زیر نگیں کیا فلک کیا زمیں
اُس نبی کی حکومت کی حد ہی نہیں

جسکی صورت میں یزداں کی صورت بھی ہے
جس کی سیرت میں ندرت بھی جدت بھی ہے
جس کا دین مبیں دین فطرت بھی ہے
جس کی خاموشیوں میں فصاحت بھی ہے
جس کا ہر بول قرآں کی تفسیر ہے
اُس کے فہم و فراست کی حد ہی نہیں

جس کا چرچا مکینوں مکانوں میں ہے
جس کا مسکن غلاموں کی جانوں میں ہے
جس کا ناصر گزر آسمانوں میں ہے
جس کے جبریل بھی نعت خوانوں میں ہے
اُس کی توصیف و مدحت کی حد ہی نہیں

نعت شریف

مصطفٰے کے دِیوانے کب کسی سے ڈرتے ہیں
ذکر کملی والے کا کرنے والے کرتے ہیں

عقل کے جو بندے ہیں خود ہی ڈوب جاتے ہیں
عشق والے طوفاں میں ڈوب کر اُبھرتے ہیں

آپ کے پسینے سے جن گلوں کو نسبت ہے
موسم خزاں میں وہ اور بھی نکھرتے ہیں

پتھروں سے اُٹھتی ہے گونج پھر سلاموں کی
جس گلی محلوں سے مصطفٰے گزرتے ہیں

ہے طریقہ نبیوں کا یہ خدا کی سنت ہے
ذکرِ مصطفٰی سارے اللہ والے کرتے ہیں

فکرِ مصطفٰے سے ہی ذکرِ مصطفٰے سے ہی
بخت بھی جگاتے ہیں جھولیاں بھی بھرتے ہیں

دِل جلے حسینوں پر مر گئے تو کیا ہوا
ہم تو ہیں دِیوانے جو نبی پہ مرتے ہیں

آپ کی محافل میں ناصؔر آ ہی جاتے ہیں
خوش نصیب وہ بندے جو خدا سے ڈرتے ہیں

نعت شریف

ذرا کر لیئے التجاواں اکٹھیاں
کراں گے مدینے دعاواں اکٹھیاں

ہے کافی ترے ناں دا ہتھیار سانوں
بے شک اَوّن ہر کے بلاواں اکٹھیاں

نہ چہرے تے رونق نہ مقبول زاری
ایہہ منکر نوں ملیاں سزاواں اکٹھیاں

ابوبکر فاروق عثمان حیدر
دیئے چار نیں پر شعاواں اکٹھیاں

ایدھر سبز گنبد ایدھر گھر خدا دا
غلاماں نوں لبھ گئیاں چھاواں اکٹھیاں

جے لُوں لُوں مرا بن زباں جاوے مولا
میں سب نعتاں کر کے سناواں اکھٹیاں

مدینے دی مٹی کھجوراں تے زم زم
اوتھوں جا کے چیزاں لیاواں اکھٹیاں

جیویں زندگی بھر رہے یار کٹھے
اونویں روضے اندر نے تھاواں اکھٹیاں

خدایا توں ناصؔر نوں پہنچا مدینے
دونویں عیداں اوتھے مناواں اکھٹیاں

نعت شریف

اکھاں تھک گئیاں ہنجواں نوں ڈول ڈول کے
دکھاں چھڈ یا اے مار سانوں رول رول کے

کوئی کرے کہ نہ کرے تیری گل سوہنیا
شان دسے قرآن تیری کھول کھول کے

جہنے تیریاں اداواں نال ویر رکھیا
رب کرے گا ذلیل اوہنوں رول رول کے

جہنے چھوڑیا اے راستہ حضور آپ دا
اوہنے مر جانا راستے نوں ٹول ٹول کے

میرا وال وال بن جاوے جام سوہنیا
پیواں غم تیرے صبح و شام گھول گھول کے

ویکھ آپ دے اِشارے ہوئے قربان سارے
نعتاں پڑھیاں سی پتھراں نے بول بول کے

تیری شان تے مقام عقلاں دے غلام
تھک جان گے ترازواں تے تول تول کے
ناصرؔ اوتھے جا کے عرضاں سنائیاں ہنجواں

نعت شریف

ٹینکاں دا نہ توپ تلوار دا زمانہ ایں
پیار تقسیم کرو پیار دا زمانہ ایں
اللہ دے حبیب دا مقام دسو کھل کے
پھل ونڈو سجنوں بہار دا زمانہ ایں
گلاں نال بھلا کون تسلیم کر دا
پڑھو گے درُودتے سکون سدا پاؤ گے
اَجکل ایس ہتھیار دا زمانہ ایں
کلمے دا ویکھو ذرا ترجمہ کر کے
بالکل ایہہ وی سرکار دا زمانہ ایں
ہنجواں دے نال ذرا اکھیاں نوں پوچ لو
محفلاں اِچ آوَ دِیدار دا زمانہ ایں
طیبہ ولے پھیر لوؤ چہرے فیر بیلیو
گھڑی گھڑی واجاں ماردا زمانہ ایں
ناصرؔ ہر دور وچ سنو کن لا کے
اللہ فرماؤندا میرے یار دا زمانہ ایں

نعت شریف

محشر میں کوئی اُس کا مددگار نہ ہو گا

سرکار دو عالم سے جسے پیار نہ ہو گا

مل جائے گی طیبہ میں جسے رہنے کو کٹیا

واللہ وہ جنت کا طلب گار نہ ہو گا

دامانِ کرم آپ کا لہرائے گا سر پر

جس وقت کہیں سایہ دِیوار نہ ہو گا

اِک آپ کا نوکر جو ہوا خلد سے باہر

اللہ کا کسی شخص کو دِیدار نہ ہو گا

کھالے جو عقیدت سے درِ شاہ کی مٹی

پائے گا شفا پھر کبھی بیمار نہ ہو گا

کیا چیز خدائی ہے خدا مانگ لے اُن سے

جو مانگو گے مل جائے گا انکار نہ ہو گا

آقا کا ثناء خوان بڑی چیز ہے ناصر

رُسوا وہ کبھی بر سرِ بازار نہ ہو گا

نعت شریف

شاناں رب نے ودھائیاں مدینے دِیاں
ہر طرف روشنائیاں مدینے دِیاں

خاک طیبہ دی کھا لئی تے میں سمجھیا
کھا لئیاں نے مٹھائیاں مدینے دِیاں

نال پلکاں دے عاشق نبی پاک دے
کر دے ویکھے صفائیاں مدینے دِیاں

جا کسے ہور تھاں تے رہوو خواہشو
ایتھے یاداں سمائیاں مدینے دِیاں

سانوں قرآن دسدا اے اللہ نے وی
آپ قسماں اُٹھائیاں مدینے دِیاں

زندگی میری ہو جائے ختم دوستو
دساں جے میں بھلائیاں مدینے دِیاں

اوہ برا سارے بریاں توں اِنسان جے
جیہڑا کر دا برائیاں مدینے دِیاں

میری بخشش دا ناصؔر سبب ہو گئیاں
گلاں جو جو سنائیاں مدینے دِیاں

نعت شریف

ملا بے کسوں کو سہارا مدینہ
ہمیں جان و دِل سے ہے پیارا مدینہ

جو خود دیکھ آئے یہ بات اُن سے پوچھو
کہ ہے کس قدر پیارا پیارا مدینہ

نہیں ہوتی اِک بار سیراب آنکھیں
خدایا دِکھا دے دوبارا مدینہ

بھلا وہ سمندر دبوئے گا کیسے
کہ ہو ساتھ جس کے کنارا مدینہ

خدا کہتا ہے کیسے کھاؤں نہ قسمیں
کہ ہے یا نبی یہ تمہارا مدینہ

ستارے بھی لیتے ہیں انوار جس سے
وہی ہے وہی ہے ستارا مدینہ

بنا دیتا ہے پل میں سلمان و بوذر
وہ ہے مصطفائی اِدارہ مدینہ

ہمارے عقیدے کی ہے جان ناصرؔ
ہمارا مدینہ ہمارا مدینہ

نعت شریف

جو کجھ آپ دے سینے وچ اے — اوہ لوح دے آئینے وچ اے

جتھے وی کوئی عاشق مردا — ہندا دفن مدینے وچ اے

اِکو ای تے رحمت عالم — سچا لعل خزینے وچ اے

ڈُبے کیویں سفینہ میرا — خود لج پال سفینے وچ اے

خوشبوواں دا کوئی خزانہ — آپ دے پاک پسینے وچ اے

جو چڑھیا حسنین دے بیڑے — اوہ محفوظ سفینے وچ اے

آپ دا اسمِ گرامی وسدا — دھڑکن دے سازینے وچ اے

میں جتھے وی ہوواں ناصرؔ

میری سوچ مدینے وچ اے

نعت شریف

سب جشن مناون آئے ایہہ دِیوانے سرکار دے
دِل تے دولت کیہ اے سجنوں ایہہ جاناں وی وار دے

جس دم آیا کملی والا ہویا نور اُجالا
ہر کوئی مقصد پا گیا اپنا کیہ ادنیٰ کیہ اعلیٰ
آ جاون اوہ محفل اندر جو پیاسے دِیدار دے

جس ویلے تشریف لیایا کل عالم دا والی
دھیاں نوں وی عزتاں ملیاں بھر گئے کاسے خالی
قدسی آئے کرن نظارے فلکاں توں سرکار دے

جنت وچوں حوراں آئیاں اَج تے بنھ قطاراں
اپنے رنگ خزاواں بدلے لڈیاں پان بہاراں
آمنہ پاک دے گھر وچ ویکھو جلوے چمکاں ماردے

دائی حلیمہ دی اسواری پائلاں پاندی جاوے
جتھے رکھے قدم اوہ اپنا سکے ہوون ساوے
ہر طرفوں پئے جھلے آون جنت دی گلزار دے

اینویں تے نہیں گیت سناندا اوہدے کل زمانہ
ہے لج پال ازل توں ناصر حسن حسین دا نانا
رُتبے کون سنا سکدا اے دو جگ دے مختار دے

نعت شریف

زندگی حضور دی اے پیار پیار پیار پیار
اپنی حیاتی ساری سوہنے اُتوں وار وار

سوہنا ایں مدینہ وچ ڈیرا اے حضور دا
آپ دے دوارے اُتے سماں نور نور دا

زندگی حضور دی تے رحمتاں دی کان ایں
آپ دا تے خلقِ عظیم قرآن ایں

روضۂ حضور تے کنیاں صفائیاں نے
آپ نے تے وَیریاں لئی چادراں وِچھائیاں نے

آپ نے کریم نالے شان بڑی وڈی اے
وحشی جئے قاتلاں نوں معافی دے چھڈی اے

زندگی حضور دی معیار دا اخیر اے
ہر کوئی آپ دے دوارے دا فقیر اے

پچھ لو وسوہنے دا زمانہ کہندا پیا اے
پتھراں دے بدلے دعاواں دیندا گیا اے

ناصرؔ ہر موڑ اُتے لج پال پچھیا
کنڈے سی وِچھائے جہنے حال اوہدا پچھیا

نعت رسول مقبول ﷺ

اللہ نوں رُسولاں وِچوں پیاریا
عرشِ بریں دے تاریا
خدا دی سونہہ مشکل ہے جینا جے ہن وی نہ ہوئی حاضری

توں آئیوں تے بدلے موسم ہو گئے دُور اندھیرے
چمن چمن وچ اودوں آ کے پھلاں لا لئے ڈیرے
جبرائیل وی لگ پیا پاون دھرتی ولے پھیرے
پائیاں دھمالاں آ کے روشنی ہوئی ولادت جو آپ دی
کہ اِنج ایتھوں نسیاں خزاواں کہ آئیاں اوہ پھر نہ کدی

اللہ سوہنا کرم کماوے آ جاوے اوہ ویلا
وسے میریاں سدھراں داوی اُجڑیا ہویا بیلہ
جدھر ویکھاں نظری آوے چین قرار دا میلہ
آوے نصیباں اُتے تازگی ہووے مدینے وچ حاضری
میں مر کے وی فیر نہیوں مر دا جے راضی ہووے میرا نبی

ہن ویکھاں گا شہر مدینہ دِل نوں نت سمجھاواں
سن لے گا محبوب خدا دا دِل دیاں خاص دُعاواں
رووا شہر مدینے وَلے کر کر لمیاں بانہواں
ہووے آباد کلی آس دی- زندگی ایہہ زاری وچ بیت گئی
کہ ہتھیں ہووے کاسہ اِک میرے تے ہووے تیرے شہر دی گلی

میں ناصر مسکین وچارا توں لج پال قدیمی
بن کے رحمت آ گئی جگ تے تیری ذات رحیمی
ظالم دا سِر نیواں کر گئی تیری پاک حلیمی
بنی ایں مثال تیری سادگی- رب نوں پسند تیری عاجزی
کہ ہووے نہ بیان میرے کولوں ایہہ شان تیری شاناں بھری

نعت شریف

میرے سرکار میرے لج پال کدی آ ویکھو میرا حال

تے اکھاں ساون وانگوں وسیاں نینداں نسیاں

تیرا ویکھ لواں دربار تے ہو جائے سینہ ٹھنڈا ٹھار

تے سٹیاں زخم زخم وچ وسیاں نینداں نسیاں

شاہِ دنیا و دیں میرا دنیا تے نہیں تیرے بن ہور کوئی آسرا

مصطفٰے مصطفٰے مصطفٰے مصطفٰے المدد یا نبی میرے مشکل کشا

جاندا طیبہ نوں ویکھاں جدوں حاجی کوئی تے دل میرا ہوکے بھرے

چلے نہ وس کوئی جندڑی اے پھس موئی ہن ایہہ گدا کی کرے

مینوں میرے حضور ہن رکھنا نہ دُور واسطہ آپ نوں آل دا

لجاں سرکار پالو مینوں چھیتی بلا لو حال ویکھ لو بے حال دا

میں مدینے دیاں روز گلاں کراں

حوض اکھیاں دے میں نال ہنجواں بھراں

تیری چوکھٹ تے میں شالا جا کے مراں
تیری سوہنی گلی جیویں کھڑیا چمن
جیویں سوہنا ایں توں اونویں سوہنا وطن
اوتھوں پھٹ دی سدا ہر عطا دی کرن
بُھلدی نہ مینوں تیری نگری اوہ پیاری میرے محبوب خیرالوریٰ
سنو ناصرؔ دی زاری اَوَنی کس دن ہے واری اے مرے مہرباں ہادِیا

نعت شریف

حال دوہائی لب تے آئی ۔۔۔ پئے گئی میرے پیش جدائی
لب تے آوے جدوں مدینہ ۔۔۔ میرا ٹھر ٹھر جاوے سینہ
آقا ہن لا دے پار سفینہ
رات پئے یا دن چڑھ آوے ۔۔۔ ہن تنہائی روز ڈراوے
رحمت لبھدی سستی ویکھاں ۔۔۔ پاک نبی دی بستی ویکھاں
کیوں کر غیر دا مرنا مریئے ۔۔۔ آؤ ذِکر حضور دا کریئے
کریئے مِٹھیاں مِٹھیاں باتاں ۔۔۔ چمکن ایہدے نال براتاں
سکھ دا ضامن نام نبی دا ۔۔۔ پیار ہے بس پیغام نبی دا
نور دا بدل تن کے آیا ۔۔۔ سوہنا رحمت بن کے آیا
بخت سولا میرا ہووے ۔۔۔ شہر مدینے ڈیرا ہووے
گلیاں دے وچ رو رو گھماں ۔۔۔ اُس در دا ہر پتھر چماں
ناصر میں گنہ گار ضرور آں ۔۔۔ عیبی تے بدکار ضرور آں
جد سوہنے دی یاد اِچ روواں ۔۔۔ اُجلا صاف تے ستھرا ہوواں

نعت شریف

بن کے نورِ خدا مصطفیٰ آ گئے
مرحبا مرحبا مصطفیٰ آ گئے

اُجڑی دُنیا تھی آقا نے آباد کی
ہر طرف دھوم ہے اُن کی میلاد کی
سب کے مشکل کشاء مصطفےٰ آ گئے

جن کی خبریں نبی سارے دیتے گئے
جو گدا آئے خیرات لیتے گئے
وہ سراپا عطا مصطفےٰ آ گئے

ہو گئے نور دنیا کے ظلمت کدے
جن کے آنے سے ماؤں کو بیٹے ملے
سرورِ انبیاء مصطفےٰ آ گئے

عرش پر جشن جن کا منایا گیا
سب رسولوں کو جس میں بلایا گیا
ہاں وہی دل رُبا مصطفیٰ آ گئے

مشرکوں بت پرستوں کے دِن پھر گئے
سب تراشے ہوئے بت زمیں پر گرے
حق نگر حق نما مصطفیٰ آ گئے

اَب نہ مایوس ہو گا سوالی کوئی
آج ناصرؔ نہ لوٹے گا خالی کوئی
مسکرا اے گدا مصطفیٰ آ گئے

عشق دی بیماری اے سب توں اولڑی
ایہہ کھچ لیندی عاشق دی ہڈیاں توں چمڑی
قبر تیک نالے رہوے بے قراری

ایہہ چہرے تے ذردی تے رنگ پیلا پیلا
ایہو شائید بخشش دا بن جائے وسیلہ
تیرے نانویں لا کے حیاتی گزاری

نہ ملیاں نے یاداں تے ناں چین آیا
تیرے باجھوں ناصر کدوں گھر سجایا
نہ عیداں منائیاں نہ محفل شنگھاری